

katero obyzema dušo v očigled doseglega uspeha, in potrebo, da se zahvalijo Bogu.

Ob najstih je ekspedicija dospela pred čudolepe vrtove udjidjijske. Še kos pota naredi, pa bode v pristanišču. Sedaj so ljudje premagali vse: daljavo, šume, gore, trnje, ki jih je nemilo bodlo, suhe ravnine, katere so jih žgale, močvirja, pustinje, lakoto, žejo, mrzlico, vse so premagali in prestali. Dosegli so svoj cilj!

„Kirangozi!“ zakliče Stanley, „razvij zastavo belega človeka! Naj se od zadaj vije zastava zanzibarska. Stopite v vrste, in streljajte ves čas, dokler pridete do kože starega Musungu-a.“

„Gospodar,“ odvrne mu voditelj, „jaz vidim doktorja. Videti je bolan in star.“

Srce je tolklo Stanleyu. Kako ga hoče sprejeti rojak? Livingstone je Anglež, hladen človek in strog morda. Ko je to in temu tako premišljal, stopal je polagoma naprej. Sedaj je tudi on opazil Livingstone-a, in ustrašil se njegove bledosti. Hotel je kar zleteti k njemu in ga objeti, pa se je vendar premagal. Dostojno se mu približa s klobukom v roki.

„Doktor Livingstone, mislim.“

„Da,“ odgovori starec, in se odkrije.

„Hvalim Boga, ki mi je dopustil, da sem vas našel.“

„A jaz sem vrlo vesel, da sem vas sprejel.“

Led je bil prebit, sedaj je nastala čudna sprememba. Do časa, ko Stanley še ni bil v ožjej zvezi z Livingstone-om, ni čutil zanj nobene naklonjenosti. Videl je v njem samo jeden cilj, novinarski članek, zanimljiv predmet za čitatelje, ki so gladni novic. Videl je v njem naposled človeka, katerega je iskal po nalogu, a proti kateremu je čutil neko instinktivno nezaupanje, ker so mu Livingstone-a popisovali kot strahovitega mizantropa. Ali ko ga je videl in slišal, ko mu je ta starec, tako rekoč mučenik, pripovedaval svoje nadloge, svoje nesreče, svoje bede, bil je skeptični reporter koj ves drugačen, bil je udan staremu rojaku, kar je več potov pokazal v svojih spisih.

Skupaj z Livingstone-om je preiskaval Stanley severozapadno obalo jezerovo, čegar divne lepote se ne dajo popisati, ta kos raja je treba videti. Mej preiskovanjem je šinila Stanleyu misel v glavo, da bi poiskal pot skozi Afriko. To je pozneje tudi storil, in na tem potu je odkril Kongo, kateri je ovenčal njegovo slavo. Stanley je dobil od starega preiskovalca dragocenih podatkov v tem pogledu, kajti Arabci, mej katerimi je živel Livingstone, omenjali so več potov te velike vodne žile, katera drži skozi vso ekvatorialno Afriko, o katerej pa do takrat nobeden Evropejec ni sanjal.

Nekaj časa se je zanašal Stanley, da bode Livingstone-a peljal v Evropo, kjer so ga tako nestrpljivo pričakovali. Ali na vsa prigovarjanja, na vse

prošnje je odgovarjal starec vedno isto, da se še ne povrne.

„Vesel bi bil, da vidim deco in prijatelje, ali preje moram dovršiti svoje delo, popreje moram iztakniti izvore Nilove.“

Toliko se je pa vendar udal Livingstone, da je spremil Stanleya do Unjanjembe-a, kjer je vzel stvari, katere mu je bil poslal angleški konzul. Tu v Taborahu sta se ločila, Livingstone da nadaljuje svoja odkritja, Stanley da se povrne v Evropo s pismi Livingstone-ovimi, kakor tudi z veselo novico, da je našel starega preiskovalca zdravega v sredini Afrike.

Poučni in zabavni drobiž.

Srednji čas. Kakor je znano imajo razni kraji različni čas. To je pa zlasti v današnjem času veliko neprijetno, ko človek hitro po železnici pride iz kraja v kraj. Posebne težave pa tu dela pri sestavi vožnih redov pri železnicah. Da se po tem odpomore, razdelili bodo Evropo v tri kosove, zapadni, srednji in vzhodni. Čas se bode potem tako uredel, da bode jedno v srednjem, dve v vzhodnem kosu, ko bode v zapadnem še le poldne. O zapadni pa bodo spadale Španjsko, Portugaljsko in Belgijo, v srednji Nemčijo, Avstrijo in Italijo, v vzhodni Bolgarijo, Srbijo in Rumunija. Druge države se še niso izrekle za tako uredbo časa. Francija in Italija hočeta baje obdržati sedanji pariški čas.

Chicago. V Chicagu v Ameriki je 1.250.000 prebivalcev, mej njimi 292.463 Amerikanov, 394.958 Nemcev, 215.534 Ircev, 54.209 Čehov, 52.756 Poljakov, 45.867 Švedov, 44.615 Norvežcev, 33.788 Angležev, 12.962 Francozov, 9.977 Rusov, 9.921 Italijanov, 9.891 Dancev.

Novice.

— **Osobne vesti.** Adjunkt pri okrožnem sodišču v Novem Mestu g. V. Gandini je imenova okrajnim sodnikom v Idriji. — Okrajnim sodnikom v Trbižu je imenovan dr. Karol Pražak adjunkt pri pri graškem deželnem sodišču; okr. sodnik M. Morocutti je premeščen iz Trbiža v Judenburg.

— **Odlikovanje.** G. Jos. Levec, trgovec z poljedelskimi pridelki v Ljubljani, bil je na mejnarodni razstavi raznih pridelkov v Berlinu odlikovan z veliko zlato svetinjo.

— **Povožen otrok.** V torek dopoldne peljal je hlapec Janez Škof iz Udmata težek s premogom obložen voz po Rimski cesti v Ljubljani. Nesreča je hotela, da je pod voz prišel neki 5letni Viktor Schneider, kateremu je zadnje kolo tako glavo strlo, da je bil takoj mrtev. Kakor pripovedujejo gledalci nesreče, ni voznik nič kriv, temveč deček sam, ker je hotel iz pod voza, mej tem ko se je ta premikal, nekaj pobrati.

— **Pri kopanju utonil** je pretečeno soboto popoldne v Sori nad Medvodami 29letni gosp. Adolf Bohinec, koncipist c. kr. finančnega ravnateljstva v Ljubljani. Imenovanega dne popoldne peljal se je s svojima sestrama in s svojim 12letnim nečakom v Medvode. Tu sta sestri šli v vas, on pa se je šel v spremstvu svojega nečaka v bližnjo Soro kopat. Kar se pa Bohinec v vodi zgrudi. Ko deček to vidi, hiti po ljudi, a ko so ti prišli, bil je nesrečnež že mrtev. Zadel ga je najbrže srčna kap. Pokojnika prepeljali so v Ljubljano in ga pokopali v pondeljek na pokopališču pri sv. Krištofu. Bohinec